

ROK
ZASVÁTENÉHO
ŽIVOTA
2015

Ján Adamus

Je skutočný Kráľ

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Budú znamenia na slnku a mesiaci i na hviezdach a na zemi budú národy plné úzkosti a zmätku z hukotu mora a vlnobitia. Ľudia budú zmierať od strachu a očakávania toho, čo príde na svet, lebo nebeské mocnosti sa budú chvieť. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať v oblaku s mocou a veľkou slávou. Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie. Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotŕželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život, aby vás onen deň neprekvapil. Lebo príde ako osídlo na všetkých, čo bývajú na povrchu celej zeme. Preto bďte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.“

(Lk 21, 25- 28.34- 36)

Všetko na svete má svoj začiatok aj koniec. Platí to o občianskom aj o cirkevnom roku. Prečo o tom hovorím? Dnes stojíme na prahu nového cirkevného roka. A ako to už v živote človeka chodí, pri takých príležitostiach si dávame predsavzatia, ktoré môžu byť pracovné, osobné, kolektívne... Bolo by však chybou, keby sme si ho nedali aj v duchovnom živote. Vhodný námiet možno nájsť v dnešnom evanjeliu a sú to slová samotného Ježiša Krista: Bďte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka. Ježiš nás vyzýva k bdelosti a k modlitbe.

Čo znamená bdiť? Čakať! Kto čaká, má nádej. Lenže musíme vedieť, do čoho máme vkladať nádej. Kto vkladá nádej do malých vecí, do vecí pomimuteľných, ten býva častokrát veľmi sklamaný. Všetci to dobre vieme. Kto však skladá nádej v Ježiša Krista, ktorý dáva existenciu a život všetkému, ten sa rozhodol správne. Nádej v pomimuteľné veci prináša veľa sĺz, bolesti, beznádeje a zúfalstva. Nádej na príchod Krista prináša úľavu, pokoj, pohodu a šťastie. Kto čaká, má nádej, kto čaká, má lásku.

Predstavte si, že cestujete do neznámej krajiny.

Vlak zastaví v meste, kde ste ešte nikdy neboli. Vystúpite na perón a pozeráte sa dookola. Cítite sa veľmi osamelý a máte stiesnený pocit. Zrazu ktosi zakričí vaše meno. Spočiatku sa vám to nechce ani veriť. Priblíži sa k vám váš dávný priateľ, ktorý v tomto meste žije už dlhé roky. Dozvedel sa, že prídete, preto vás čaká a pomôže vám zorientovať sa v neznámom svete. Je to prejav lásky a pravá priateľská služba. Už nie ste sám.

Aj my túžme v tejto adventnej dobe s nádejou čakať na nášho priateľa Ježiša Krista. Usilujme sa ešte viac venovať modlitbe, zúčastníme sa aj v pracovný deň na svätej omši, prístupme k svätému prijímaniu. Dokážme sa ešte viac priblížiť k našim bratom a sestrám a prejavíť im úctu, lásku, ochotu pomôcť a poradiť. To bude láska! Vtedy s nádejou budeme očakávať príchod Pána, a to hneď dvojakým spôsobom. Na Vianoce si opätovne pripomenieme jeho príchod pred 2000 rokmi, ale budeme čakať aj na jeho príchod na konci vekov. Práve preto nás vyzýva k bdelosti a k modlitbe.

Modlitba bezpochyby patrí k času očakávania. Predstavte si, že má prísť niekto blízky. Čakáte ho nie hodiny, ale dlhé mesiace. Dajú sa vôbec spočítať modlitby, ktoré za neho vysielate k Bohu, aby sa v zdraví a šťastne vrátil? A keď čakáme na príchod Pána, mali by sme byť vari nečinní? Ježiš hovorí: Modlite sa! To znamená, že máme byť ustavične spojení s Bohom. A to tiež sa deje dvojakým spôsobom – na kolenách, kde patrí modlitba, nedeľná svätá omša a prijímanie, vianočná svätá spoveď... a cez blížnych, kde zasa patria dobré medziľudské vzťahy. Veď Ježiš jasne povedal, že všetko, čo urobíme blížnemu, robíme jemu samému – a to je tiež modlitba.

Dajme si do nového cirkevného roku predsavzatie, že s nádejou budeme očakávať Pána a na jeho príchod sa budeme pripravovať úprimnou modlitbou a prácou pre blaho blížnych. Nech o tom svedčia naše skutky už v nasledujúcom týždni.

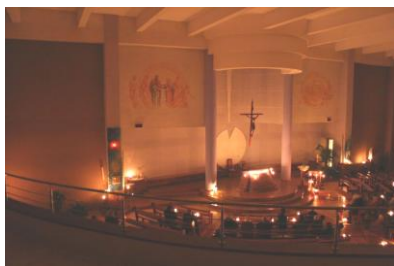
Zažnime spolu svetlo adventu

*Nech príde na mňa
Tvoja milosť, Pane,
a spasenie, jak hlása Tvoja reč!
Aby som mohol
odpovedať zlému,
lebo ja verím slovám Tvojich úst.
Neodním naveky z úst mojich
slovo pravdy,
pretože čakám na Tvoj súd.
Pretože plniť chcem Tvoj zákon
neúnavne, na večné veky,
bez konca.
Slobodný chodiť chcem,
veď hľadám Tvoje príkazy.
O Tvojich svedectvách
chcem hovoriť
i pred kráľmi
a nebudem sa hanbiť.
Tešiť sa budem
z Tvojich príkazov,
ktoré som si tak zamiloval,
zdvihnem k nim dlane,
k Tvojim príkazom,
ktoré som si tak zaľúbil,
mysliaci na všetko,
čo Ty si ustanovil.*

*Pamätaj na slovo, sluhovi dané,
slovo, na ktoré nádej si mu dal.
To mi je útechou pri mojej biede,
že oživí ma Tvoja reč.
Nech sa mi nadutí
náramne smejú,
ja nepustím sa Tvojho zákona.
Na Tvoje súdy odveké si,
Pane, spomínam
a veľmi som sa potešil.
Nad ničomníkmi
hnev ma schytáva
za to, že opúšťajú zákon Tvoj.
Piesňou sú pre mňa
Tvoje nariadenia
v príbytku môjho života.
Na Tvoje meno
za noci myslím, Pane,
a zachovávam zákon Tvoj.
A toto všetko zato sa mi deje,
že poslúchal som Tvoje rozkazy.*

Bedlite a modlite sa

S Prvou adventnou nedeľou súvisí radostné očakávanie narodenia Ježiša Krista. Možno sa v duchu niektorí pýtate, prečo nám Cirkev dáva čítať evanjelium o konci sveta, o strachu z toho, čo príde na svet, keď nás čakajú také radostné dni.

Keď múdry človek niečo začína, myslí na to, k čomu jeho činnosť povedie, aký je jej konečný zámer, cieľ. Svätá Cirkev nabáda veriacich chápať, že advent je cestou k tomu, aby náš život prenikla Božia prítomnosť, aby sme tu na zemi nestrácali zo zreteľa konečný cieľ nášho putovania: videnie Boha z tváre do tváre. Pritom si uvedomujeme, že prvý Pánov príchod v skrytosti sa spája s utrpením Božieho Syna a jeho druhý, slávnostný, sa zas viac vyznačuje utrpením ľudstva.

Ježiš Kristus je zavŕšením ľudských dejín i našich osobných. Všetci predstúpime pred tvár Najvyššieho, buď spoločne pri jeho slávnom druhom príchode, alebo osobne, keď si nás povolá pred svoju tvár skôr, než sa znovu zjaví na zemi vo svojej sláve. Teda všetci stojíme v rade, len nevieme v akom poradí. Tu nachádzame dôvod, prečo nás Ježiš v evanjeliu vyzýva: „Vzpriamte sa, zodvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“

Výzva „vzpriamte sa, zodvihnite hlavu“ je výzva na bdelosť, aby sme upriamovali pohľad na tie hodnoty, ktoré prinášajú zisk pre večnosť

Nedostatočne zodvihnutá hlava či pohľad k Bohu obyčajne vedie k tomu, že sa viac zahľadíme k zemi, k telu, k časnosti. A tu zaznieva ďalšia výzva na opatrnosť: „Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neotťaželi obžerstvom, opilstvom a starosťami o tento život.“ Možno celý rok nesieme v sebe práve tieto starosti. Zaiste, starosť o život patrí k základu našej prirodzenosti, ale náš život nemá len tento rozmer. K prirodzenému životu patrí i život nadprirodzený, k prirodzeným hodnotám sa družia i hodnoty nadprirodzené, k telesným aj duchovné. A to je práve úloha adventu, aby sme tieto hodnoty primerane sledovali a podľa Božej vôle ich vyvážené uplatňovali. Naznačená Božia vyváženosť v nás pôsobí aj na prostredie, v ktorom žijeme. Môže sa odrážať vo vzájomných dobrých vzťahoch, ako nás k tomu povzbudzuje svätý Pavol v *Liste Solúnčanom*: „Bratia, Pán nech zveľadí a rozhojní vašu vzájomnú lásku i lásku k všetkým ľuďom...“ (porov. 1 Sol 3,12).

Prijmeme adventný čas ako dar, v ktorom sa obnovíme a zmeníme. Nik nevie, kedy mu Pán pošle „pozvánku“, ale trvalé šťastie praje pripraveným.

Peter Brodek

Ako oko v hlave

No tento poklad máme v hlinených nádobách, aby mal Boh zvrchovanú moc, a nie my (2 Kor 4, 7).

To, čo si človek váži, opatruje ako oko v hlave. Aby rovnako starostlivo chránil vieru, musí si byť najskôr vedomý jej obrovskej hodnoty. Viera je drahocenný poklad, ale uložený v hlinenej nádobe nášho krehkého a zraniteľného ľudstva. Oko má v porovnaní s vierou paradoxne omnoho väčšiu prirodzenú ochranu. Zozadu je chránené kostnou očnícou, spredu viečkami s riasami. Oči chránime okuliarmi s UV filtrom, s každým zápalom hneď bežíme k lekárovi. Viera je zraniteľnejšia ako oko, zaslúži si prinajmenšom rovnakú starostlivosť a ochranu.

Pane,

som hlinená nádoba, bez tvojej pomoci neschopná udržať v sebe drahocenný poklad viery. Ďakujem ti za všetky prirodzené a tiež nadprirodzené prostriedky, ktoré mi na jej ochranu dávaš. Ďakujem ti za kresťanské spoločenstvo, ktoré ma nesie, keď sa potkynam. Ďakujem ti, že môžem denne čerpať silu z tvojho slova a hlavne zo sviatosti. Ďakujem ti, že vieru vo mne chrániš ty sám. Ty, ktorý tlejúci knôt neuhasiš, nalomenú trstinu nezlomiš.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 1. Adventnom týždni - (C)

30.XI. pondelok *spovedanie od 16:15 do 17:00*

17:00 Za *† Silvestra a Irenu Krajčovičových*

1.XII. utorok *spovedanie po sv.omši od 17:45*

17:00 Za *† Imricha a Štefaniu Minárikových, deti a vnuka*

2.XII. streda *spovedanie od 16:15 do 17:00*

17:00 *PodĎakovanie Pánu Bohu za 50 rokov života*

3.XII. štvrtok *spovedanie od 15:30 do 17:00*

17:00 Za *† Františka Krajčoviča (1. mesiac)*

4.XII. piatok *spovedanie od 15:30 do 17:00 - Prvý piatok*

17:00 Za *† Františka a Máriu Jursových a deti*

5.XII. sobota

08:00 Za *† Františka a Irenu Kralovičových a synov Štefana, Vladimíra a Bohumíla*

Upratovanie kostola č.d. 388-420

6.XII. 2. Adventná nedeľa - C

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Pešková E., Radakovičová J.

10:00 *Františka a Máriu Podolských*

Lektori: Šustová D., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

30.XI. pondelok **Sv. Ondrej, apoštol - Sviatok**

1.XII. utorok Sv. Edmund Kampián, mučeník

2.XII. streda Sv. Bibiána, mučenica

3.XII. štvrtok Sv. František Xaverský, kňaz - **Sp**

4.XII. piatok Sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ Cirkvi - **Sp**

5.XII. sobota Sv. Sabas, opát

Dnes na prvú adventnú nedeľu:

Dnes je celoslovenská zbierka na charitu.

Dnes pri sv. omšiach vám požehnám adventné vence.

Konanie manželských ohlášok:

Počas troch nedeľ pred sobášom sa budú konať ohlášky vo farských oznamoch na záver sv. omše.

„XVI. Deo dante

Téma z Písma

Štefan, plný milosti a sily, robil veľké divy a znamenia medzi ľuďmi. Tu vstali niektorí z takzvanej synagógy Líbertíncov, Cyrénčanov a Alexandričanov a z tých, čo boli z Cilície a Ázie, a hádali sa so Štefanom, Ale neboli schopní čeliť múdrosti a Duchu, ktorým hovoril. (...)

Keď to počuli, pukali im srdcia od zlosti a zubami škráпали proti nemu. Ale on, plný Ducha Svätého, uprene sa zahľad na nebo, uvidel Božiu slávu a Ježiša stáť po pravici Boha a povedal: „Vidím otvorené nebo a Syna človeka stáť po pravici Boha!“ Strašne vykriekli, zapchávali si uši a všetci sa naňho vrhli. Vyhnali ho za mesto a kameňovali. Svedkovia si odložili šaty k nohám mladého muža, ktorý sa volal Šavol. Štefana kameňovali a on sa modlil: „Pane Ježišu, prijmi môjho ducha.“ Potom si kľakol a zvolal veľkým hlasom:

„Pane, nezapočítaj im tento hriech.“ A len čo to povedal, zomrel.

(Sk 6, 8-10; 7, 54-60)

Variácia

V liturgickom kalendári každých Vianoc nasleduje hneď po Štedrom dni a po Narodení Pána, prvom sviatku vianočnom, sviatok celkom opačného obsahu. Zatiaľ čo prvé dva sviatky sú plné radosti a majú príchut' sentimentu, po nich prichádza sviatok sv. Štefana, prvého mučeníka, v ktorom nie je nič, ani radostné ani sentimentálne.

Ako hovorí história, tento muž veľmi mladého veku bol za svoje názory a životné zásady postavený k múru a ukameňovaný. V starom Izraeli bol tento spôsob - popri ukrižovaní - jednou z foriem popravy.

Prečo je teda práve tento sviatok postavený vedľa tých pokojných a slávnostných dní?

Práve preto, že taký je i ľudský život. Chvilé radosti bývajú obratom niekoľkých hodín premenené na horkú chvíľu bolesti alebo dokonca smrti.

Stará cirkevná prax nemá v úmysle kaziť ľuďom doznievanie vianočných sviatkov, ale chce nás - stále ešte hodujúcich a dojedajúcich zvyšky z vianočného stola - upozorniť, že môže prísť chvíľa, keď už na tie budúce Vianoce budeme chýbať. A ak nie my, tak niekto z našich blízkych. A nemusí to byť až na budúce Vianoce, môže to byť hneď zajtra alebo dokonca o pár minút.

Keď sa kedysi čokoľvek plánovalo, hovorievalo sa latinské „Deo dante“, teda „ak Boh dá“. Inými slovami: ak sa toho dožijeme. No vo svätoštefanskom sviatku nejde len o pripomenutie odchodu zo sveta.

Pravda, dnes sa už nepredpokladá, že by v našom okolí bol niekto za svoj názor kameňovaný. A určite nie kamením, ale tu a tam prichádzajú chvíle - a na tie chce tento deň tiež upozorniť -, keď i tvrdé slovo, tvrdá výčitka alebo zlý pohľad spôsobí v srdci väčšiu bolesť ako letiaci kus špinavého kameňa. Kto to zažil, vie, o čom hovorím.

No napriek tomu všetkému je tu okrem boľavého obsahu tohto povianočného sviatku aj Štefanova nádej a jeho vytrvalosť. Tým je tento mladý kresťan príkladný. Napriek

všetkým mínusom, ktoré život i smrť prinášajú, je tu dôvod na radosť. Na radosť z čistého svedomia, z poctivého charakteru, z vernosti Bohu a z odvahy, ktorá prekonáva strach z tých, čo zabíjajú telo. *Duša je nesmrteľná.*

Prosby

Bože, občas mám strach zo smrti a inokedy na ňu zabudnem „ako na smrť“.

- *Prosím, nech ma existencia smrti ani nedesí, ani nenecháva ľahostajným voči životu.*

Občas si kladiem otázku, či sa smrti báli aj mučeníci.

- *Prosím, nech mám na pamäti, že i oni boli len ľudia, ktorí sa smrti na jednej strane báli, ale na druhej strane ňou pohrdali.*

Bože, ty vieš, že ma zraňujú aj moji najbližší, že práve ich kameňovanie najviac bolí.

- *Posilňuj môjho ducha, aby som i ja bol schopný povedať: „Nezapočítaj im tento hriech.“*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Svätý nepokoj

Znovu a znovu sa situácia opakuje. Sú ľudia, ktorí sa považujú za veriacich, veď prečo by sa nepovažovali: rodičia ich predsa nechali pokrstiť, vychovali ich vo viere - teda naučili ich chodiť v nedeľu do kostola, ráno a večer sa krátko pomodliť (keď to vyjde), zájsť na spoveď aspoň na Veľkú noc, možno aj viackrát... Zhruba poznajú a rešpektujú i Desatoro. Prečo by sa nemali považovať za veriacich?

A zatiaľ okolo chodia ľudia, ktorí o Bohu vôbec nič nevedia. Nepoznajú Desatoro, nikdy nečítali Bibliu. Ale všetko, čo sa deje v ich živote, im ukazuje jedným smerom a oni sú znepokojení svätým nepokojom hľadačov. Neberú lacné útechy o náhodách alebo o tom, že všetko je riadené „osudom“. Hľadajú a hľadajú, až Boha nájdu.

Často sa stáva, že tí, ktorí bývali v kostole, tam dnes nie sú. A na ich mieste sú nové tváre ľudí, ktorí si nedávno ešte nevedeli predstaviť, že by do kostola niekedy vkročili. Jedni hľadali živého Boha, a druhí nehľadali nič, len si „plnili svoje náboženské povinnosti“. Lenže tomu, kto nie je smädný a hladný, kto nič nehľadá a po ničom netuží, ani Boh nemôže nič dať.

Vojtěch Kodet OCarm PhD „Hľadám tvoju tvár Pane“

„V istom sociálnom zariadení som započul dialóg: „Prosím ťa o modlitbu“. „Ja sa nemodlím,“ znela odpoveď.“

Modlime sa za nemodliacich!“

„Postíš sa v piatok? Čokoládová palacinka miesto mäsa však nie je pôst. Ten musí niečo stáť - v duchu hesla: *Nechce sa mi, ale aj tak chcem!*“

Mons. Jozef Hal'ko, biskup

6. prikázanie
Nescudzoložíš
(Ex20, 14; Dt 5, 18)

Ochrana manželstva a rodiny

Šiesty príkaz je vyjadrený jediným slovom „Nescudzoložíš!“ a vyjadruje ochranu manželstva a rodiny. Šiesty príkaz sa nachádza v Desatore medzi dvoma inými, ktoré majú dnes v právnom vedomí i v praxi súdnych výrokov významné miesto - príkazom o vražde a príkazom o krádeži alebo lúpeži. Predtým bol aj šiesty príkaz integrovaný do štátneho právneho poriadku. Dnes sa cudzoložstvo pokladá skôr za akýsi salónny delikt. Vražda a lúpež sú vážne témy kriminálnych príbehov, pričom manželská nevera sa chápe ako pikantný dodatok, ktorý má robiť filmy alebo knihy priam príťažlivými. Takisto rozvod sa dnes stal pre niektorých ľudí akousi samozrejmosťou alebo čírou formalitou, podľa novej zásady: čo je na ťarchu, musí zmiznúť. Ľudia neradi dávajú zaväzujúce slovo. V niektorých štátoch dokonca vypúšťajú z manželského sľubu o vzájomnej vernosti slovo „navždy“. Nevedno, kam by nás to viedlo, keby prezidenti, poslanci, sudcovia alebo lekári skladali prísahy či sľuby v tom istom duchu nezáväznosti, alebo priam s dodatkom: „Kým mi to bude vyhovovať.“ Bol by to rozpad mravov a spoločnosti vôbec. Triesvi ľudia hľadajú triezvo a odmietavo aj na uvoľnené chápanie manželstva nie ako na trvalý záväzok lásky, ale len ako nezáväznú sľubu: „kým to jednému alebo druhému bude vyhovovať“. Čo má pri rozpade robiť nevinná stránka a čo majú robiť deti, nad tým mnohí vôbec neuvažujú. No mnohí chápu aspoň to, že do krajnosti uľahčované rozvody naozaj nijako neslúžia inak proklamovanému „humanizovaniu“ spoločnosti. Robia jej priam neriešiteľné problémy, ktoré sú našou veľkou biedou.

Šiesty príkaz vo svojom jadre chráni dobro manželstva a dobro rodiny, čo znamená dobro detí. Manželstvo uzatvárané s ľahkým srdcom nie je ani výrazom lásky, ani výrazom zodpovednosti. Manželstvo na výpoveď nie je manželstvom. Je to rozhodnutie žiť nejaký čas spolu nielen s otvorenými zadnými dvierkami, lež s otvoreným priestorom na všetky svetové strany. Opravdivú lásku v takejto súvislosti škoda vôbec spomínať. Láska s ručením obmedzeným nie je láska. A manželstvo s ručením obmedzeným nie je manželstvo. A ako tu spomínať vážne akúkoľvek opravdivú lásku k deťom. V pozadí takéhoto zväzku je buď povrchná náklonnosť, alebo rovno číry egoizmus. V Cirkvi je manželstvo sviatosťou, teda úkonom, do ktorého vstupuje priamo Boh. Tu už neplatí len to, že „slovo robí človeka“. Tu platí slovo, dané pred Bohom a ním prijaté ako spečatenie oddanosti a vernosti navždy, v šťastí i v nešťastí. Evanjelium právom hovorí o tejto pečati manželstva: „Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“ (Mt 19, 6; Mk 10, 9).

Do šiesteho príkazu sa zahrnuje mnoho problémov sexuálnej etiky a morálky. No 6. príkaz je zreteľne zameraný na ochranu manželstva a rodiny. Je samozrejmé, že pohlavnú silu človeka, ktorá je v ľudstve celkovo mohutnou silou a môže byť tvorivá aj doslovne ničivá, treba s veľkou úctou chrániť a ovládať, a to nielen v činoch, ale už v myšlienkach, či túžbach, a teda v srdci. Z manželských páčivých problémov sa mnoho dnes hovorí v spoločnosti i v cirkevných kruhoch najmä o dvoch problémoch: o otázke zodpovedného rodičovstva, a tým aj o antikoncepcii, a o probléme rozvedených a civilne znova sobášených v súvislosti s prijímaním sviatostí.

Na otázku o antikoncepcii odpovedal kardinál Joseph Ratzinger redaktorovi Seewaldovi tak, že začel omnoho hlbšie, než sa bežne robí. Povedal: „Je to naozaj komplikované“. Potom uviedol, ako si mnohí rodičia kladú otázky, koľko detí sú vstave svedomito vychovať vzhľadom na bytové pomery, na svoje sociálne postavenie alebo niekedy na zdravotnú situáciu. To sa nedá poprieť, ale ani

riešiť všeobecne. Mali by sme preto brať do úvahy veľké ciele, ktoré musí mať Cirkev na zreteli, pre ktoré musí vyjadrovať zásadné stanovisko ako základný postoj k vážnej veci, ktorá sa týka celého ľudstva. A tu nie je dovolená nijaká povrchnosť.

Potom kardinál uviedol tri základné problémy. Prvý a zásadný problém je zaujať pozitívny postoj k dieťaťu, čo sa v modernej spoločnosti vytratilo. Až do 19. storočia boli deti pokladané za požehnanie. Dnešné deti sú vnímané zo strany niektorých manželov takmer ako hrozba. Je potrebné znova objaviť pôvodnú pravdu, že dieťa je požehnaním. Takto sme my kedysi vyrastali v našich rodinách. Prijímať požehnanie dieťaťa je pre manželstvo i pre národ zásadne čosi vyslovene dobré.

No sexualita, ktorá prirodzene patrí do manželstva, je vnútorne zameraná a spojená práve s darovaním života. To je jej najvulnerablejší a podstatný cieľ a poslanie. Samozrejme v opravdivej manželskej láske, ktorú spoluutvára a ktorú podporuje pre spoločné dobro. V tomto je sexualita priam posvätná sila, hodná úcty a ochrany.

V otázke antikoncepcie ide o podobné základné ciele. Cirkev bráni zásadu, že človek má zostať človekom, verný sám sebe. Človek veľké morálne problémy nemá a nemôže riešiť technikou a chémiou, lež morálne a svojim ľudským životným štýlom. Tu je podľa kardinála Ratzingera jedno z veľkých nebezpečenstiev našich čias a jedna z našich veľkých úloh. Chceme aj ľudstvo podrobiť a zvládnuť technikou? Existujú predsa základné ľudské problémy, ktoré sa nedajú riešiť technikou, lež morálnym zodpovedným rozhodovaním človeka. V otázke antikoncepcie by sa malo preto prihliadať k týmto základným cieľom, pre ktoré Cirkev vedie húževnatý boj o človeka. To je zmysel cirkevných námietok upozornení, ktoré možno nie sú vždy šťastne formulované, ale v ktorých ide o tieto veľké veci ľudskej existencie.

Sexuálna sila nebola daná podstatne človekovi ako zábava. Môže byť zážitkom radosti a šťastia, ale len vtedy, keď je ľudská, ľudsky opravdivá a ľudsky tvorivá, pri darovaní života ako prejav opravdivej lásky a oddanosti v manželstve. Sexualita určite nie je tovar, akým sa stáva dnes. Vzťah muža a ženy sa stáva v nezáväznom partnerstve po tejto stránke odľudšteným, ak ide len o „spoločenstvo s ručením obmedzeným“, alebo je vôbec bez akejkoľvek záruky. Manželstvo ako trvalý zväzok, v ktorom sa nedáva výpoveď, je súčasťou uvážlivej humánnosti, v kresťanstve odôvodnený aj zo strany Božej - „budú jedno“. Preto iba v manželstve je pravé miesto úplnej vzájomnej oddanosti v láske. Také je normálne a zdravé chápanie života. Ktoré normálne dievča by si želalo, aby ju budúci manžel mal rád len päť či šesť rokov? A čo potom? To vrhá jasné svetlo aj na otázku predmanželských vzťahov.

Francúzsky filozof Jean Guittou sa vyjadril k týmto problémom v roku 1970 vo svojej knihe Dialógy s Pavlom VI. V kapitole nazvanej „Pálčivé otázky“ podáva rozhovor s pápežom Pavlom VI. o dvoch otázkach, ktoré sa mu zdali najvážnejšie, najurgentnejšie i najbolestnejšie vzhľadom na budúcnosť ľudstva. Možno ich vyjadriť slovami: atómová bomba, vodíková bomba, ktorá môže za niekoľko minút zničiť veľkú časť ľudstva, a tabletky, ktorá môže úplne zmeniť vzťahy medzi mužom a ženou a zvrátiť skutočnosť ľudskej lásky, manželstva a rodiny. Jean Guittou uviedol:

„Keďže ako filozof som pred chvíľou spojil radost' a bolesť, idem teraz spojiť základné problémy života s problémami smrti, pretože smrť a život sa na tomto svete nachádzajú akoby v súboji a v úplnom súvisení...“

Pápež urobil rozsiahle kroky, pokiaľ ide o problém ľudskej lásky. Čo je láska? Láska je cit, prevyšujúci všetky ostatné city, ona viaže muža a ženu a je jednou z najväčších radostí v živote... Aby sa ľudská láska zachránila, treba urobiť všetko, aby sa nestala láskou zvieracou, alebo láskou mechanickou, automatickou, či technickou, ako keby sa spájali stroje, a nie ľudské bytosti... Pápež prispel k tomu, aby zaistil pre ľudstvo život... totiž duchovný život v láske - v manželstve a v rodine.“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku